

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku Polskiego [...] S.A. w W.
przy uczestnictwie I. W., [...] G. [...] S.A. w W. i Skarbu Państwa - Starosty O.
o stwierdzenie nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki I. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestniczki postępowania I. W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestniczka postępowania I. W. zarzuciła w skardze kasacyjnej postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 17 października 2014 r. naruszenie art. 13 § 2, art. 210 § 1, art. 321 § 1, art. 355 § 1, art. 385, 386 § 3, art. 391 § 1, art. 610 § 1, art. 677 § 1 i art. 608 k.p.c., naruszenie art. 244 § 1, art. 285 § 1 i 2, art. 292 i art. 304⁴ k.c., naruszenie art. 31 ust. 3 i art. 64 Konstytucji oraz naruszenie art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – w różnych układach i powiązaniach.

Wniosek o przycięcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uczestniczka postępowania uzasadniła oczywistą jej zasadnością oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego związania sądu w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia żądaniem uczestnika co do tego, na czyją rzecz zasiedzenie ma być stwierdzone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Kwestia wskazana przez uczestniczkę postępowania nie jest zagadnieniem tego rodzaju. Sąd bowiem stwierdził nabycie służebności w wyniku zasiedzenia przez Skarbu Państwa zgodnie z żądaniem wnioskodawcy (k. 149), a nie ulega wątpliwości, że sąd może stwierdzić nabycie prawa przez zasiedzenie na rzecz osoby, która o to nie wnosiła, jeżeli żąda tego wnioskodawca lub inny uczestnik postępowania mający interes prawny w podjęciu takiego rozstrzygnięcia (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., III CZP 112/14). W okolicznościach sprawy interes wnioskodawcy w stwierdzeniu nabycia służebności przez Skarb Państwa w wyniku zasiedzenia jest niewątpliwy.

Nie jest w sprawie spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej

zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów prawnych powołanych w skardze kasacyjnej uczestniczki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestniczki do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 w związku z § 7 pkt 3 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz.U. 2013.490) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804).